



Автор: Вито Ангелов

Разпространява се бесплатно под лиценз [CC-BY-NC-ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)
т.е имате пълно право да го споделяте без комерсиални цели и без да го променяте.

Благодаря на всички, които ми помагат в тези интересни времена!

Приятно четене

Корица: Елена Цветанова

Редактор: Божка Андонова

Бай Ставри и...

Пролетта дойде със своята ярко зелена премяна и обгърна спокойната планина. Клонките, досега изглеждащи гротескно, се обгръщат със своите деца – листата. Малки пъпчици по тях показват, че скоро ще разцъфне всичко наоколо. Птичките се редят по жиците, а котките се отъркват една в друга и си мият хубавите и дълги опашки. Сред тази прелестна картина е и бай Ставри. Запътил се е към старото си тракторче, за да отиде до нивата.

- Ех, че хубав ден и земята трябва да е по изпърхнала след толкова дни слънце – говори си той, загледал в ширещото се ясно небе.

- Ставри, Ставри! – вика женски глас.

- Оу, кажи, жено, че бързам за нивята – провиква се и той.

- Ами обяда си забрави, как тъй ще тръгваш, че и водата. Само забравяш, ако не съм аз... - говори любимата му, приближавайки със старата платнена торбичка.

- Благодаря ти, Невенче, знаеш, че съм си разсеян! – казва и я целува по челото.

С торбата в ръка, усмихнат върви към навеса, където стои старото червено тракторче. Погалва кучето, тичащо по двора, и се провира сред ятото кокошки, които неуморно тичат след скакалци. Пали трактора, ала се чува едно „кх, кх” и го обгръща мирис на газове.

- Приятелю, запали и днес, че имаме много работа, а аз ще те постегна тези дни.

След няколко опита машината забръмчава силно и ритмично, а наоколо се разстила черен дим и за кратко разваля пролетните благоухания. Бай Ставри доволно го тупа по капака и усмихнат тръгва с него на път.

Къщата му е по-високо от селото и то се вижда в далечината долу. Селцето е сгушено сред диплите на планината, пътят се вие по нейните гънки и минава край Ставревата къща. По същия път нагоре тръгва бай Ставри. Пътят като цяло е само за едно превозно средство, но рядко се използва и от едно. С усмивка на лице мъжът разглежда гората, знаейки всяка трапчинка по пътя. Самият път – камъни и кал – лъкатуши и се извива като дълга змия под обедното слънце, стресната в съня си от някой преминаващ. Листата по дърветата са още мънички, но красят всичко. Някоя животинка пробягва наоколо, стресната от силния шум на трактора и отmine ли, се спотайва пак в своите любими кътчета.

Бай Ставри не бърза – разглежда доволен, радва се на гората и гледа синьото и чисто небе. Сърцето му се отваря, както природата около него и разцъфва с едно леко сияние. По склона понякога машината се закашля тежко и аха-аха да угасне.

- Недей, приятелю, вярно, че много години сме заедно още откак влязох в ТКЗС-то, когато се ожених. Чисто нов те докараха и затова, че съм с булка, като подарък те взех. После, като се промени всичко, те купих и ей на – четиридесет години минаха заедно.

В думите му прелива някакво приятелство и машината бавно поема пак нагоре. В поусойните места се намира още не разтопен сняг, който напомня за зимата – там, сред скритите завои и многото дървета, скриващи небето.

- Стигнах Равно пòле, каква гледка се ширва от тук. Отляво пропаст – сякаш бездънна и нейде в далечината мъгла, където започва низината, а отдясно гората се разрежда, има просека навътре и близо два-три километра все е равно. Десетина минути и ще съм до нивичките – моята да преора, а и на приятелите, които са поръчали.

До обед хубаво напича и нивите се орат лесно. Земята е рохка като яйце и е благоуханна. Бай Ставри със своя весел нрав и онази стопляща сърцата усмивка, работи внимателно, отпива глътки вода и гледа зорко да не пропусне някое кътче.

- Време е да спра, да си отпочина, да похапна и да се излегна на слънчице.

Речено – сторено. Завършва една от нивите, изключва трактора и след този гръмовен шум – тишина. Само земята разнася наоколо своята песен. Песента на живота вдъхва сили и обич, понася те и забравяш за всичко. В нея се примесват чуруликане, счупената клонка от някое животинче, ромонът на шуртящото поточе нейде наблизко и шумът от крилата на бръмбара голям и лелящ наоколо. Песента е омайна и спокойна и сред тази прелест бай Ставри разпъва на тревата едно старо одеяло и носи своята платнена торбичка.

- Я да видя какво ми е приготвила Невенчето. О-о, любимите ми сърми с жито. Домати има в буркана и глава лук ми е нагласила хитрушата, за да си направя салата. Малко шарена сол, завила ми е и пита. Толкова години и никога не забравя как хубаво да ме гости! – мърмори си усмихнат.

Докато похапва бавно, в тишината се чува пращане. Трошат се дървета, нещо фучи наблизко. Тресе се земята и макар да е само за кратко, все едно огромен камък се е стоварил нейде.

- Брех, че чудо! Какво се случи? Не беше далече, като се връщам трябва да огледам.

След обяда бай Ставри продължава да работи. Нивичките една по една са преорани, а слънцето е още високо. Почиства плуговете и браните, както и машината и тръгва към дома си. По пътя се оглежда за онова чудо, което бе чул по обед.

Като навлизе в местността Равно поле, видя как сред просеката много от дърветата са прекършени, сякаш някой великан се е подпирал на тях и те са падали под тежестта му. Щом приближи към началото на просеката, тракторът изхълца и угасна.

- Сега ли точно реши да спреш, приятелю? Още сме много далече от къщи.

Бай Ставри прави доста опити да запали, но тракторът не ще и не ще.

- Ще те разчовъркам малко, че трябва да се приберем.

Слезе бай Ставри и сложи ръкавици, почернели от многото ползване, и отвари сандъчето с инструменти.

- Кх, кх - леко свенливо прозвучава зад него. – Мисля, че проблемът е в електрическата система – добавя същият глас. – Аккумуляторът и всичко друго не работи заради силното магнитно излъчване.

- А, добре, че ми казахте. Отдавна не се е случвало да спре, без да иска да потегли.

Отговаря бай Ставри и мисълта, че не е сам, рязко го кара да се обърне, за да погледне кой е този непознат. На два метра зад него стои висок мъж, вгледан в него, без да примигва. Строен, добре сложен и изглежда някак... хъм, някак симетричен по онзи начин, заради който може да се нарече съвършен.

- Ха, ти не си от този край! Как се озова по тези баири? - Загледан в непознатия на две крачки от него.

- Извинявай, стреснах се – усмихва се, сваля ръкавиците и подава длан. – Аз съм Ставри, но ми казват бай Ставри.

Непознатият първо поглежда учудено ръката, след малко сякаш съобразява обичая, подава и своята и се здрависват.

- Н'гль, приятно ми е. Може и Наги, ако ще ти е по лесно. Бай Ставри, моля те за помощ. Трябва да откараме кораба си оттук, а и наш приятел тежко се удари при сблъсъка.

- Ами да го закачим за трактора и ще го дърпам, стига да може. Само да тръгне моята машина.

- Няма проблем с тръгването, ей сега ще включа тока. Искам да се извиня, че така ви спрях, но не знаех как иначе.

- Тракторчето щом си работи, нямаш грижи. Ще прибера сред дърветата плуга, за да вървим по бързо. Наги, ти ела в кабината и да тръгваме.

Мястото, където се е врязал и спрял корабът, е пълен с изпочупени дървета. Под тях – едно конусовидно тяло, дълго дванадесет метра в началото, а диаметърът му – около четири.

Стои на една педя от земята и е затрупан отвсякъде. Младо и атлетично момиче с нещо като дистанционно повдига дърветата едно по едно и ги струпва по-далече, за да разкрие апарата.

- Наги, що за чудо е това? – ококорен гледа бай Ставри фунията насреща си, заслепен от блестящото ѝ бяло.

- Това е корабът ни. Взехме брошура от нашия етнографския музей за тази слънчева система и видяхме описания на много интересни места. Полюбувахме се на Слънцето, правихме си снимки на Юпитер. Купих красива гривна за жена си оттам с много ефирни камъни. Пихме чай, загрян в светлата част на Венера, докато ние си стояхме в тъмната. Разгледахме навсякъде по Земята стари монументи от различни периоди. Любувахме се на животните, които обитават Европа и вече решихме да се прибираме. Последна в маршрута оставихме Земята, защото в брошурите пишеше, че тук има развиваща се и саморазрушаваща се култура, в която отричат всичко, което не познават и твърдят, че сте единствени в Космоса. Също пишеше да сме много внимателни и да ви избягваме заради страха ви, който избива в агресия. Затова кацнахме на Северния полюс да си поиграем с пухкавите животинки там и тръгнахме към тези ширини, за да видим Перперикон, Татул, Бегликташ, Побитите камъни и разни други съкровени места, останали от времето, когато народът ви е разбирал Космоса и е контактувал с нас. Но с времето всичко се е променило, а отворените за необятното сте ги избивали. Сега живеете в механично робство и се кланяте на хартийки с цифри и ликове и сте готови да се избивате заради тези хартийки. Систематично унищожавате всичко ценно в природата, като го превръщате в непотребни вещи. Та летяхме си спокойно, но някой сателит ни засече и стреля с лазер по нас и имаме повреда. Хубавото е, че не ще да е много голяма, щом корабът още гравитира, но не можем да го помръднем все още. Като го закачиш да го изтеглим ще може на спокойно място да го поправим. Ела да те запозная с жена си.

Двамата приближават до момичето, сериозно заето с работа и разчистило доста от дърветата, паднали върху кораба.

- Това е Лъ'утъл. Скъпа, запознай се с бай Ставри. Това „бай” не го разбирам, после ще се радвам да го обясниш.

- Здравей, Ставри – започна тя. – Това е нашият лош ден. Не, всъщност вие сте лоши. Човек идва на почивка и бам! виждате му сметката. Такова нещо съм чувала да се случва само в най-черните планети, а вашата е синя. Грее ви слънце и красива земя имате, за да живеете. Хубаво е навсякъде, а сте се сврели в бетонни килийки и денонощно се облъчвате с всякакви честоти. Идват ви гости и ги целите с играчките си! Както ви бях ядосана, отначало щях да ви сложа всичките някъде да ви превъзпитат, но нали не е етично да се месим в обществата, без да ни помолят...

- Ех, момиче, нима аз съм нещо виновен? - закахъри се бай Ставри. – Те в правителството решават тези неща. Ние сме обикновени хорица.

- Всички вие решавате какъв да е животът! Това е извинение да имате централна власт и се оставяте да бъдете ръководени. Нима не знаете какво е хубаво? Това е чиста вода и земя, даряваща ви с богат, нали? А, лошото какво е? Когато се чувствате зле от химикалите, замърсили потоците ви, когато ви учат сами да хвърляте тези химикали в почвата си, за да имате „урожай“. Да, но тези химикали отиват в храната ви. Нима е хубаво да изсичате горите и да намалява кислородът, чрез който живеете? За какво е всичко? За да си бършете задниците и слагате хиксчета на безсмислени бланки за хора, които стоят и не правят нищо по цял ден! – много сериозен тон приема Лъ'утъл и се спира. – Извинявай, разгледах живота ви и нещата, които прочетох в етнографската ни брошура за вас и видях наяве... ме ужасиха, а сега ги и изпитах, като още не мога да повярвам, че желаете да убивате ей така, без да мислите. Дори и вие не знаете защо!

Смутен, бай Ставри седна зад волана на трактора, Наги се настани до него, а корабът им се носи отзад с ранения и Лъ'утъл.

- Простете ни заради глупостта. Ще се радвам да бъдете мои гости, а и моята женичка ще се радва. Отдавна младите ни забравиха и потънаха в градовете. Елате с мен, в градината ми има достатъчно място и за вашия апарат. Имам инструменти, ако ви трябва. - Така им говореше със своето открито сърце и душа добрият човек.

Ето ги в къщата, на масата – салата и чорбичка за всеки.

- Благодаря ви, мили гости, че се отбихте да ни зарадвате, да ни разкажете куп чудни неща. Да ви е сладко и ще се радвам пак да се отбиете тук – в планината все по-малко хора оставаме. Рядко имаме гости, а вие сте отдалеко.

В сладка размисъл и смях измина вечерта и няколко дена, в които поправят кораба на гостите.

- Разкажете ми за вашия дом, за вашата планета – пита Невена, въодушевена от чуждоземците.

- О, ние ще дойдем пак на гости. Нека да има за какво да си говорим следващия път – отвърща Лъ'утъл.

- Бай Ставри, направих ти малък подарък, вярвам, че ще ти хареса – каза Наги, като прегърна домакина си.

- Благодаря, че ни помогнахте – въодушевен е и техният приятел, вече здрав и с голяма усмивка.

Изминават дни, бай Ставри работи със своето тракторче, пък нафтата в резервоара не намалява, а тракторът – тихичък и като нов.

- Чудно момче е този Наги и тази чудесия е само от него. Благодаря ви, звездни деца.

Усмехнат, бай Ставри си мърмори и гледа в небето замечтан.

02.03.2012 г.

Вито